

Äidin kirjoitus CFS/ME -sairaasta pojastaan

Se on katala ja julma sairausyhdistelmä. Se ei ole hengenvaarallinen, mutta se kyllä osaa tappaa kaiken sinusta: ilon, elinvoiman, liikkeen, elämänhalun ja elämäilon. Se antaa toivoa julmalla tavalla, näyttää välillä, mitä normaali lapsen elämä voisi olla, ja sitten se taas vie sinulta kaiken, aivan kaiken!

En uskalla toivoa, että lääkitys auttaisi -vaikka parempia päiviä on ja hetkittäin näen vilauksen iloisesta, elinvoimaisesta, liikunnallisesta ja sosiaalisesta pojastani. Mutta aina tämä sairaus muistaa palauttaa minut jossain vaiheessa maanpinnalle.

En uskalla toivoa - mutta hetkeksi saan unohtaa. Välillä haikeudella mietin entistä elämää, joka oli aivan päinvastaista kuin tämä. Elämää, josta poika oli unelmoinut viisi vuotiaasta lähtien. Välillä kyyneleet valuvat silmiini, kun ajan jäähallin ohi. Ei siksi, että kaipaisin sinne, mutta tiedän erään, jonka kaipuu maaliin jälle on suuri.

Yritetään tehdä elämästä elämisen arvoinen ja nauttia pienistä asioista ja valittaakin, kun siltä tuntuu - niin mekin tehdään!

*Äidin kirjoitus nyt 13 vuotiaasta pojastaan, jonka dg on CFS ja POTS.
Äiti on nykyään pojan kotiopettaja ja omaishoitaja.*

